

'DOOR DIT WERK BEN IK ANDERS IN HET LEVEN GAAN STAAN'

MIKE WERKTE
42 JAAR OP DE
AMBULANCE

Vier decennia spoedde Mike (60) zich bij nacht en ontij naar levensbedreigende situaties en ernstige ongelukken. Mensen helpen werd zijn tweede natuur. Sinds september is hij met pensioen. "Het is goed geweest."

Ik moet tegenwoordig aanbellen", lacht Mike Bolle als hij voor de deur van ambulancepost Zierikzee staat. Het is op een steenworp afstand van zijn huis. Sinds twee maanden is hij met pensioen, na een dienstverband van 42 jaar. Met de kordate passen van een kind dat terug is in het ouderlijk huis, stapt hij de ambulancepost binnen. Door en door kent hij die plek, waar hij waakte tijdens nachtdiensten, wachtte op meldingen. De adrenaline gierend door zijn lijf als het een frontale aanrijding betrof, als hij wist dat het ernstig zou zijn. Niet veel later zat hij op zijn knieën te knokken voor een mensenleven, zich afsluitend voor de paniek, het gegil om hem heen. Kalm blijven, nadenken, een goed beeld vormen van de situatie, beslissen wat nodig is.

'IK KON NIET IEDEREEN HELPEN'

Het werk lag Mike goed, alsof het voor hem bedacht was. Al jong wist hij dat hij verpleegkundige wilde worden. "In mijn puberteit kreeg ik zelf twee keer een ongeluk. Ik brak mijn bovenbeen toen een tractor er overheen reed. Dat gebeurde bij het landbouwbedrijf van mijn vader. De tweede keer botste ik met mijn brommer frontaal op een auto. Toen ik verzorgd werd in het ziekenhuis, wist ik dat ik dat werk ook wilde doen." In 1977 begon Mike met de opleiding verpleegkunde. "Die was niet te vergelijken met nu. Als derdejaars broekie mocht ik meteen mee met de ambulance. Wit uniformpje, klompen nog aan. Het was pionieren. De ambulancezorg stond nog in de kinderschoenen. Nu hebben we bijna alles aan boord, begin jaren tachtig

alleen een EHBO-koffer. Dat betekende dat ik niet iedereen kon helpen. Moeilijk soms, maar ik moest dat accepteren. We hadden de middelen nu eenmaal niet."

INDRINGENDE GESPREKKEN

Mike ontwikkelde zich tot een doorgewinterd ambulancebroeder. "Sommige dingen maken zo veel indruk op je dat je ze nooit vergeet. Andere wil je vergeten, maar kún je niet vergeten. Ik had in de wagen vaak indringende gesprekken met mensen die wisten dat ze niet lang meer zouden leven. Ze blikten terug op hun leven of spraken over wat er na de dood zou zijn. Op zo'n moment komt van alles bij mensen boven. Het werk het kan heftig zijn, vooral als het dichtbij komt. Als het bijvoorbeeld ging om kinderen die net zo oud waren als die van mij. Naarmate ik ouder werd, emotioneerde dat me meer. Ik heb inmiddels kleinkinderen. Het hakt er stevig in als je ziet dat kinderen hun opa of oma verliezen."

'JE HEBT GEDAAN WAT JE KON, JONGEN'

Doordat Mike in een klein gebied werkt, kwam hij tijdens zijn diensten regelmatig mensen tegen die hij kende. "Op een dag moesten we naar een eenzijdig dodelijk ongeval. Een jonge man was tegen een boom gereden. Het bleek om mijn neef te gaan. 'We moeten de familie Bolle op de hoogte stellen', hoorde ik zeggen. 'Shit, dat is Leo', ging door me heen. Ja, dat is heel moeilijk." Mike slikt aangedaan, maar herpakt zich snel. Hij kan er goed over praten, waardoor hij erin slaagde de narigheid die hij meemaakte te verwerken. "Na een zware dag sprak ik erover met mijn toenmalige vrouw die als verpleegkundige in het ziekenhuis werkte. Zij begreep het goed. Vaak ook belde ik mijn vader. Soms bleef ik piekeren over een patiënt die het niet gehaald had: 'Had ik dit of dat maar gedaan...' 'Je hebt gedaan wat je kon, jongen', zei mijn vader dan."

'ZE VROEG ME OP HAAR BRUILOFT'

Er zijn ook veel mooie herinneringen, benadrukt Mike. "Het is echt niet alleen maar ellende. Een jonge vrouw die ik reanimeerde, overleefde het en nodigde mij later uit voor haar bruiloft. Ze kende mijn schoonzus en wist daardoor dat ik haar leven had gered. En zo

zijn er meer voorbeelden. Het geeft veel voldoening als je een patiënt later weer op de been ziet." Alle soms aangrijpende gebeurtenissen hebben hem gevormd. "Je gaat anders in het leven staan. Soms denk ik dat mensen te weinig beseffen hoe belangrijk gezondheid is. Als ze zeuren over een gebroken pols, denk ik: wees blij dat je er zo vanaf komt. Uit ervaring weet ik dat het ook je laatste keer kan zijn."

'SOMS ZIJN ZE ER NIET VAN GEDIEND'

De toenemende agressie tegen hulpverleners, die geregeld in het nieuws is, is Mike grotendeels bespaard gebleven. "Hier in Zeeland valt het mee. Het gebeurt meestal als er drank of drugs in het spel is en beperkt zich tot verbaal geweld. Ooit kreeg ik een kaakslag van een verwarde man die onder invloed was en hevig bloedde. Ik wilde helpen, maar daar was hij niet van gediend. Mensen begrijpen soms ook niet waarom wij een patiënt eerst behandelen en niet meteen inladen en wegrijden. Dan worden ze boos."

EEN NIEUW AVONTUUR

Sinds 1 september zit het werk erop voor Mike. Wel geeft hij nog les op de Academie voor Ambulancezorg. Vooralsnog mist hij de ambulance niet. "Het is goed geweest. Ik kijk er met een tevreden gevoel op terug." Helemaal klaar met zorgen voor anderen is hij niet. Met zijn partner Judith en zoon Joris reisde Mike dit najaar voor een goed doel naar Gambia. "Tijdens onze vakanties in Gambia leerden wij een vriendelijk gezin kennen. De vader organiseerde toeristische trips in een gehuurde taxi. Wij wilden hem de mogelijkheid bieden zelf een taxibedrijf te beginnen, zodat hij een beter bestaan voor zijn gezin kan opbouwen. Om dat voor elkaar te krijgen, kochten wij een geschikte terreinwagen. We maken deel uit van de Rotary Challenge en brachten deze auto in drie weken tijd naar Gambia. Een geweldige nieuwe ervaring!" ■

'Sommige ervaringen wil je vergeten, maar kún je niet vergeten'

@ REAGEREN OP DIT ARTIKEL?
REDACTIE @ MAXMAGAZINE.NL OF
POSTBUS 277 - 1200 AG HILVERSUM